

sagt rent Halv i Støblerne, men jeg vilde ikke gaa det ærede Medlem saa stærkt i Næringen. Men det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at bede Finansudvalget om at saa renere Aftaler med Ministeren om dette Forhold. Vi sidde jo her i god Tro til vort Finansudvalg, vi tør næsten ikke røre ved en eneste af de Forfattere, som indstilles til Understøttelse, vi saa næppe en Gang Navnene at vide paa dem, i hvert Fald for de midlertidige Understøttelses Bedkommende. Man træffer der hemmelige Aftaler mellem Finansudvalget og Ministrene, og jeg har en Formodning om, at det gaar saadan til, at hver Retning eller maaste hvert Medlem af Finansudvalget har sine personlige specielle Dnster, og naar de saa samles i Finansudvalget gehejmt og lønligt, nævne de hver for sig Navnene paa dem, som de enten have opfordret til at søge, eller som de kunde ønske skulle have Understøttelse, og tilsidst rasle de om dem (En Stemme: handler) eller handler om dem, som jeg maaste rettere skulde sige, og saa kommer der et Kompromis, som vi ikke vide noget om, og saa lave de en Konto, som vi ganske trostyldig — jeg havde nær sagt ustyldig — stemme for, og saa tumler Ministeren med Pengene, som vi nu have hørt det ærede Medlem for Præsto Amts Iste Valgtreds (S. Scabenius) paa staa, at Ministeren er fuldstændig berettiget til. Han nedlagde en bestemt Indsigelse imod, at der i dette Forhold har været bindende Forpligtelser mellem Ministeren og Rigsdagen, og hævdede, at Ministeren har staaet fuldstændig frit. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har Ret, men han gentager det saa ofte og saa stærkt, at jeg er nær ved at tro, at han har Ret. Jeg er tilbøjelig til at gaa ud fra, at der mangler en Del med Hensyn til Kontrol og positive bindende Aftaler. Jeg ved meget vel, at man har ømmet sig ved at tage enhver for sig af disse Forfatteres Navne ned til Tinget til almindelig Drøftelse, og her i dette Land, hvor man har Ulebrød til Nationalret, er det ikke saa underligt, at man tager disse Hensyn, tier stille alle sammen og overlader til Finansudvalget at handle paa vore og Nationens Vegne. Det Resultat, der kommer ud deraf, er, at man ser for Mænd honorerede af Statskassen som Forfattere og Kunstnere, der vistnok aldrig i deres Liv havde drømt om denne Lykke. Jeg mener nu, at det burde være en særegen Hæderspost, at en Mand, der opnaar denne Stilling, virkelig burde have gjort sig fortjent paa en saadan Maaade, at Nationen eller i alt Fald det store Flertal af den, naar den hørte ved-

kommendes Navn nævne, maatte erkende, at denne Mand var fuldt berettiget dertil, men det er ikke saa sjældent, at man ser Folk ryste paa Hovedet og hører dem sige: Herre Gud, har nu ogsaa han faaet Statsunderstøttelse. Jeg vil derfor anmode det ærede Finansudvalg om, at det vil træffe mere bindende Aftaler eller ogsaa stille Forslagene klart og aabent for Tingets Medlemmer, saa at vi kunne afgøre Sagen her nede. Vi ere komne ind paa en Afvej, i et Uføre, det er klart, efter den i Dag førte Forhandling kan der ikke være Tvivl derom.

Med Hensyn til Understøttelsen til Hb. Seminarielærer Gulbrandsen skal jeg udtale, at jeg stemmer for denne Understøttelse, idet jeg mener, at denne Mand er bleven for haardt behandlet af Administrationen. At Ministeriet har afskediget ham i sin Tid, skal jeg lade staa ved sit Værd, men det forekommer mig rigtigt nok, at han dermed ogsaa er straffet haardt nok, og at det ved Siden deraf ikke er rigtigt at berøve ham en Pension eller i hvert Fald et Beløb, der kunde staa i et rimeligt Forhold til en Pension. Jeg maa rigtigt nok sige, at det har overrasket mig noget at høre, at han har søgt Understøttelse. Efter de Udtalelser, jeg har hørt fremkomme ved offentlige Møder fra vedkommende Mand, forbauser det mig, at han overhovedet fra dette Ministerium vil søge og modtage noget, og at han overhovedet vil have Penge paa Finansloven under dette Ministerium, men det bliver jo en privat Sag, hvorledes den vedkommende Mand vil bringe sine stærke Udtalelser i Harmoni med dette Forhold til Ministeren, saa det skal jeg ikke her komme ind paa . . . (Afbrydelse af Bukt) . . . Hvad siger det ærede Medlem? . . . (Bukt: Det kan I jo afgøre i jeres Bladeovre paa Fyn!) Nej, det er et offentligt Anliggende, vi drøfte, og jeg synes ikke, vi skulle komme ind paa Bladforhold. Det er et Spørgsmaal, der interesserer det ærede Medlem, det interesserer ikke mig saa meget. Hvis det ærede Medlem siger til det Blad, vedkommende Mand redigerer paa Fyn, saa vil jeg sige, at dets Dage antager jeg snart ere talte, saa det generer ikke mig det allermindeste . . . (Bukt: Det er et faldt Haab) . . . ja selv om det skulde være et faldt Haab, saa siger jeg, at der ikke er noget i Vejen for det, det ikke, det er ikke det afgørende for min Afstemning her, aldeles ikke. At jeg stemmer for Understøttelsen, burde berolige det ærede Medlem, der afbryder mig. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Landsbaugeinstitutionerne vil jeg sige, at jeg i alt væsentligt er enig med de Udtalelser, der ere gjorte gældende i Dag af det ærede Medlem fra